

sen igen at skaffe et fornyet Beløb til Stats-Laanefonden. Skulde denne derfor kunne hvile i sig selv, bør den ogsaa have en vis Ro; saa bør den nogenlunde have Sikkerhed for, hvad der kræves af den, og hvad den skal præstere indenfor et vist ikke alt for kort Aaremaal. Det er derfor med nogen Betænkkelighed, jeg ser, at det nu kun skal vare 3 Aar, før Loven skal optages til Revision, og før nye og forøgede Krav vil blive stillet. Jeg ser ogsaa af de nu omdelte Blade af Rigsdagstidenden, at Ministeren har haft andre Betænkkeligheder ved de fastsatte 3 Aar og finder det tvivlsomt, om det vil være et Gode for Laantagerne, idet der her er Tale om store Laan, der ofte er blevet arrangeret saaledes, at Optagelsen af Laanet er fordelt over de 5 Aar, hvori Loven hidtil har været gældende.

Jeg kan saaledes ikke se, at alle de Ændringer, der enstemmigt er indsatte i Folketinget, er virkelige Forbedringer. Jeg finder snarere, at Ministerens Lovforslag, saaledes som han fremsatte det, egentlig var vel saa godt. Imidlertid er Lovforslaget dog ikke undergaaet saa væsentlige Forandringer, at der kunde være Grund til at gøre noget Forsøg paa, allermindst nu saa sent paa Samlingen, overfor den i det andet Ting enstemmigt vedtagne Beslutning at henstille mulige Ændringer. Jeg skal derfor anbefale dette lille Lovforslag i dets foreliggende Skikkelse.

Theilmann: Det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, blev jo fremsat i Folketinget i December forrige Aar, og de Punkter, hvor det adskiller sig fra den tidligere Lov, skal jeg ikke komme videre ind paa, de er jo nævnte af de tidligere Talere. Jeg skal kun udtale, at jeg mener, at de Ændringer, som var optagne i Lovforslaget, maa betragtes som Forbedringer. Særlig vil jeg nævne, at jeg sætter Pris paa, at det her er Vurderingen til Ejendomsskyld, der bliver lagt til Grund. — At Grænsen for Laanenes Størrelse er sat op fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{4}{5}$ af Ejendommens Værdi, finder jeg ingen Betænkkelighed ved, saafremt den Forespørgsel, det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) rettede til den højtærede Minister, bliver besvaret bekræftende: at der intet Tab har været ved de Laan, der hidtil er udstedte. Efter de Oplysninger, som jeg har, og efter den Forhandling, som er foregaaet i det andet Ting, mener jeg ikke, der har været noget Tab af den Art, hvorfor jeg heller ikke

nærer nogen Betænkkelighed ved at gaa med til den nævnte Bestemmelse.

Nu kommer altsaa Lovforslaget til det høje Ting, uden at det kan siges, at der er brudt med de Principper, der har været lagte til Grund for tidligere Love paa dette Omraade. Man kunde efter den Debat, der er foregaaet i det andet Ting, have ventet, at der var blevet stillet ret yderliggaaende Krav i anden Retning, men det er jo ikke sket, og de Ændringer, der her foreslaas, holder sig indenfor den een Gang afstukne Ramme. En af disse Ændringer er den, at Laanet bliver afdragsfrit de første fem Aar. Jeg veed ikke, om denne Bestemmelse egentlig er nogen Forbedring, jeg har ikke hørt noget Forsvar for den, jeg kunde tænke mig, den kunde virke ret uheldigt. Hvis f. Eks. et Par unge nygifte, der sætter Bo, begynder med at faa en saadan Lempelse, kan de let senere komme til at føle Trykket saa meget stærkere, naar Børneflokken vokser til. Jeg mener derfor, at denne Ændring ikke just kan betragtes som en Forbedring. Derimod forstaar jeg, at den nye § 4's Bestemmelse om Tinglæsningsgebyrerne virker i Lovens Aand, tilsigter at fremme billige og sunde Boliger.

Der var et Spørgsmaal, som i Folketinget gav Anledning til en særlig Debat, det var det Spørgsmaal, hvad man forstod ved det i § 3 nævnte „Overskud“. Det forekommer mig, at det ikke var helt uden Grund, man rejste Spørgsmaal angaaende dette Udtryk, da det her er brugt i Loven som en Betingelse for, at Byggeforeningerne kunde faa Laan. Imidlertid har den højtærede Finansminister efter min Mening tydeligt udtalt, i hvert Fald hvad der *ikke* skulde forstaas ved dette Overskud. Der skulde ikke derved forstaas den Værdiforøgelse, som Ejendommen eventuelt havde faaet ved en Værdistigning, man maatte absolut udlevere en Mand hans Ejendom til fri Udnyttelse, naar den sidste Rente og det sidste Afdrag var betalt. Denne Fortolkning er jeg glad ved, ligesom jeg er glad ved den højtærede Ministers Ord om, at Ministeriet ikke kan kræve af saadanne Byggeforeninger, at visse Regler skal staa i deres Vedtægter. Jeg havde nemlig fortolket sidste Stykke af § 2 og første Stykke af § 3 saaledes, at man kunde tænke sig, at Værdiforøgelse vilde blive regnet til Overskud, men hvis det var Tilfældet, var det muligvis bedre, at § 3, første Stykke, faldt bort. Det er dog kun en Overleve-